

הפגנה
26/01/2005

17

26/01/2005

17

קוראים

שלום אבא

הספד על אבי שנפטר ונקבר בשבוע שעבר בתל מונד.
אבא שלי היקר מכל, האיש הכי טוב והכי ישר שהכרתי מעודי סבא
אהרון כמו שקראו לך הנכדים והננינים, אוניי כמו שקראו לך האחים
שלך והיהודים מצרפת. מעל קברך הרענן אני רוצה לעשות לך חסד
אחרון ולתבוע את עלבונך. שנת 1955, הפיכה בטונים, חיי היהודים
בסכנה, רבים נוטשים, כל האחים שלך מהגרים לפריס ורק אתה ציוני,
מחליט שהמקום שלך בארץ ישראל. לא עוזרות כל ההפצרות של
אחיו, אתה עומד על שלך. עם חמישה ילדים קטנים אתה מתעקש
להצטרף לבניך הבכור אלברט ז"ל שעלה בעליית הגורע ונמצא בגווה
הדסה. כאיש אמיד בעל מעמד, אשר לא היה חסר לו דבר, אשר מידי
יום שיש יחד עם סבתא מרי, שתדל לחיים ארוכים, היית מחלק מזון
ובגדים לעניי העיר נקלעתם למציאות קשה מנושא, מחנה המעבר,
במרסי בצרפת, עם פקיד סוכנות שחצנים מתנשאים וחסרי טקט,
שתעמרו בעולים החדשים, ההגעה למעברה בבית שמש בלילה, מראה
העזובה העוני שהיה במעברה, שמוארת בעששיות נפט, שלמזלנו הרב
בגלל החוסן של אמא מרי, לא נשארו בה ועברנו ללון במלון בירושלים,
תוך כדי שאנו מכלים את שארית החסכוניות שהצלחנו להבריח מטונים
ולאחר מכן המעבר למושב משמרת לבית שבו גרה כעת משפחת אלכס
משאלי ולאחר כשנה המעבר לבית הנוח. לאמרת כל הקשיים
האדירים, העוני הנורא שנקבר עלינו העובדה שבמקום לשבת
על כיסאות שלא היו לנו נאלצנו לשבת על בוקסות של תפוחים, לאכול
על שולחן שאלתרת מקרשים ופח גלי שרידי תעלות הקשר שנופרו
במושב "במבצע קדש" שירותים בחצר, נעליים שעוברות מאיש
לרעהו, מקסימום חותכים את קצה הנעל שלא ילחץ, מים חמים
שמורתמים על פרימוסים בתום יום העבודה כל אלה לא שברו את
רוחך. ישנם אירועים שהיו לפני שבוע שאני לא זוכר לעומת זאת,
אירוע שהיה לפני כ-50 שנה זכור לי כאילו היה אתמול, אירוע שחרץ
את גורלך. אחרי מאמצים כבירים הצלחת לקבל עבודה כד לפרנס
את ילדך הקטנים ואת אמא מרי. תודש אוגוסט 1956 יום לוהט, הייתי

הפגנה
26/01/2005

אז בן 6 ואתה שלא בחל בשום עבודה, נאלצת בכורח הנסיבות, לעבוד
בפינוי זבל עופות בלול של אחד מתושבי חרות, עבודה קשה ומפרכת
שאפילו פועלים רבים מעזה לא מוכנים לעבוד בה. שעת צהריים 45
מעלות בצל, ריח כבד של זבל, ענני זבובים אתה ניגש לבעלת
הבית ומבקש בעברית רצוצה קצת מימי קרים, בעלת הבית מתנעת
עליו בצעקות ושולחת אותו לשבת מברו בחצר שהמים שיצאו ממנו
היו להטיס בלשון המעטה. אני זוכר את פניך באותו מעמד, כמה עלבון
כמה כאב ואני יודע שבאותו יום נשברת, אנא סלח לנו שלא עזרנו לך
מספיק על מנת לצאת מהמשבר. אך למרות כל ההשפצות, לא הרמת
ידיים והמשתתף בפרך לגדל בוטנים ועגבניות, להחיות כל הרמת
ההול ולעבוד בקטיף הדרים בקבוצה שארגנת יחד עם אמא מרי חנניה
אלבו וחמדה סטורין אצל חברי הכפר, כדי לשלילים שלך לא יחסר
דבר ובשנים מסויים לקחתה תחת חסותך את המשק של עליזה וג'ק
פרידמן שנשעו על מלירות בחוץ. ולמרות הכל לא תמיד זה הספיק,
אני זוכר את המצוקה שלך על כך שלא יכולת לתת לי 50 לירות עבור
הטיל השנתי של כיתות ז' כשהמורה זימנה את אמא מרי לבית הספר
נופה בה - בסגנון של מה אין לכם 50 לירות לתת לטיל, לך תסביר
לאימך מהרה של 50 לירות לא אותם זמנים ניתן היה לקנות לחם
לשבועיים. כנראה שהאטימות והטמטום הם לא נחלת הימים האלה
בלבד... בבית החולים כשסבלת מכאבי תופת לא התלוננת, לא בקשת
משככי כאבים על מנת לא להטריד את הצוות הרפואי וכששאלנו אותך
עם כואב לך או האם אתה צריך משהוא, אמרת כל הזמן תודה תודה
הכל בסדר.

אבא שלי היקר, בשם כל המשפחה הנרחבת אני רוצה להודות לך על
כל מה שנתת לנו גם בומונים קשים מנשוא ולסיים להקריא לך מספר
מילים ממה שכתוב על המצבה של סבא הרב יעקב דינאב חותנך האבא
של סבתא מרי שנקבר בטונים ב-9.12.1955. חודש לאחר שעלינו לארץ,
התמונה צולמה ע"י ברת דוד שלנו שהביאה אותה לאמא.
ויגיע יעקב לשמים ויסוככו עליו מלאכי השרת ויובילו אותו לגן העדן
בשמים הרחומים. תנונו על משכבך בשלום, לעולם לא נשכח אותך.
בנך, דני קריאף